

1. Gymnastik.

Da der er Individier, som paa Grund af legemlige Mangler ikke selv ret vil kunne udføre de paagjældende Øvelser, men dog kunne lede Undervisningen og kommandere til Øvelserne, saa burde det vel gjøres saadanne muligt at aflægge en Prøve deri og faae en Karakter derfor, selvfølgelig med den Nedsættelse, som den mangelfulde Præstation maa føre med sig.

Fordringerne med Hensyn til 2. Haandarbejde og 3. Sang og Musik synes i og for sig at være billige. Derimod møder man saavel ved 2. og 3. som ved 5. en Anvisning paa en Veiledning, der skal foranstaltes udarbejdet til Benyttelse ved Undervisning i disse Fag. I denne Anledning kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at den samme Inkonsekvens, som oftere spores i Kommissionens Fremstilling, viser sig ogsaa her. Der lægges Vægt paa det „tidsvarende“; men det hører ikke til det tidsvarende at ville indsnævre Lærernes frie Virksomhed eller mekanisere Metboden ved slige Anvisninger. Her kommer netop Misligheden frem ved de forskellige Inspektioner, idet Inspektorerne, som jeg tidligere har haft Veilighed til at udtale for det høie Ministerium, let fristes til at underbyrdere enhver Undervisning, der ikke er støbt i den Form, de have givet Anvisning paa, og det bekjendte Ord om Theorien i Sammenligning med Livets grønne Træ stadfæstes kun altfor hyppigt ved saadanne Veiledninger. Enhver Lærer bør saavidt muligt have Ret til at have sin Methode; det bliver Kommissionens Sag at prøve den og værdsætte den med de Resultater, der komme frem ved Examen. Den ovenfor berørte Inkonsekvens viser sig ogsaa i 4. Skrivning. S. 4 omtaler Kommissionen dette Fag paa en temmelig nedsættende Maade, fordi det i Virkeligheden næppe spiller nogen overvættets stor Rolle, om en Lærer er en Mester i Skrivekunsten eller ei, om det end har sin Betydning, at han kan skrive tydelig og ordentlig paa Skolens Bægtavle“, og dog fordres i 4. S. 5 „Færdighed i Skjønnskrivning, en tydelig og smagfuld Haandskrift o. s. v.“ Hvorledes disse to Betragtninger lade sig forene, fornaar jeg ikke at indse. Fordringen S. 5 er vistnok den rette, og der bliver kun altfor ofte siden slaaet af derpaa, saa at den gjerne kunde strax gjøres i sit fulde Omfang.

I 5. Tegning synes Fordringerne at være for vidtgaaende til, at de med Billighed kunne ventes opfyldte blot nogenlunde af Alle trods de bedste Veiledninger.

Med Hensyn til 6. Regning og 7. Historie haves intet væsentligt at bemærke; det skulde da være, at Fordringerne i Regning kunde og maatte nedsættes, hvis der, som ønskeligt er, blev optaget et fremmed Sprog som Undervisningsfag. Den videregaaende Undervisning i Regning, der kunde behøves for de Enkelte, der vilde finde Anvættelse ved Realskoler, maa de søge ved Kursums siden; Undervisningen i det fremmede Sprog vilde erstatte den formelle Dannelse, der ellers søges mest ved Regneundervisningen.

I 8. Dansk synes Fordringerne at være skruede unaturligt op. Hvor meget man maa vurdere en god Dplæsning, saa vil en smagfuld Dplæsning dog være for høi en Fordring; en moden og forstaaelig Dplæsning maatte vistnok enhver billig og rimelig Fordring indskrænke sig til; de forskjellige Dialekter ville jo allerede umuliggjøre sin Fordring.

Forlangendet, der stilles under 6 til Kjendstab til forskjellige Versformer, synes heller ikke naturligt. Den Tid, der maatte anvendes hertil, vilde vistnok kunne finde en langt bedre Anvendelse paa selve Stoffet eller Litteraturhistorien eller Rettskrivningen.

Med Hensyn til 9. Religion skal kun bemærkes, at medens det vistnok kun er en Folge af Frygt for tom Udenadslæren, der har foranlediget Forslaget, at de mange — der siges ikke hviile — nytestamentlige Taler ikke skulde læres udenad, saa vil Erfaringen have lært og lære den, der selv har arbejdet i og med dette Fag, at netop disse Taler have for den største Del stor Betydning ogsaa for den praktiske Undervisning og selve Religionslæren, ligesom der aldrig er sporet nogen Ulempe deraf eller anført nogen begrundet Indvending derimod. At ombytte Homerbrevet